

KRATKOČASNIK

glasilo Osnovne šole Primoža Trubarja Laško

šolsko leto 2013/14, 24. marec 2014, številka 3, letnik III

Spomenka Valušnik: »V slogi je moč«

Fotka meseca: Čisto navaden regrat

Cankarjevo tekmovanje: Trud je bil poplačan

Pravljicarka Marika Mihelčič na obisku v PŠ Rečica

Ana Marija Ojsteršek: »Glasba mi ni nikoli povzročala težav«

Šolske pustne šeme

Sodobna priprava hrane: Pravi kuharji

Brihtne glavce: Ptički že žvrgolijo

PŠ Šentrupert na Celjskem sejmu

Marčevski pohod na Šmohor

Kam za konec tedna?

KRATKOČASNIK, glasilo OŠ Primoža Trubarja Laško

šolsko leto 2013/14, 24. marec 2014, številka 3, letnik III

Odgovorna urednica: Tanja Drolec

Uredništvo: Taja Jančič, Katja Pajk, Ajda Kostevc, Matija Podbreznik, Ana Blatnik, Saša Klezin, Nataša Grešak, Klara Peklar, Ivana Čačič, Urban Levičar, Nika Novak, Gaja Ahtik, Neža Vičič, Tina Užmah, Rina Medjić

Naslovnica: Petra Maček

Didaktično gradivo je na voljo pod licenco
Creative Commons
Priznanje avtorstva- Nekomercialno-Deljenje
pod enakimi pogoji 2.5 Slovenija

Spletno objavo omogočila Osnovna šola Primoža Trubarja Laško

VESELE NOGICE

V slogi je moč

Ob otrocih s posebnimi potrebami veliko ljudi obupa, pri čemer so redki, ki jih takšna izkušnja naredi močnejše in jim da zagon za nove projekte. Ena takšnih je tudi Spomenka Valušnik, predsednica društva Vesele nogice, ki pravi, da moramo vsak dan, ki je pred nami, izkoristiti.

Društvo Vesele nogice je v zadnjem času postalo precej znano. Kdaj ste se odločili za njegovo ustanovitev in kaj vas je do tega privedlo?

Za nastanek društva sem se odločila, ker sem pred približno petimi leti rodila Najo, ki je zaradi pomanjkanja kisika pri porodu težko invalidna, saj ima peto stopnjo cerebralne paralize. V dveh letih, v veliki meri preživetih v bolnici, sem videla, da je teh družin po Sloveniji zelo veliko in da se večinoma znajdejo v težki stiski. Večina je zelo obupanih, ne vedo, kako se boriti, in to je bil osnovni moto za ustanovitev društva; pomagati naši Naji in s tem tudi širši množici, ki si sama ne zna.

Kljub temu da veliko ljudi pozna društvo, nekateri z njegovim delovanjem še vedno niso seznanjeni. Kaj torej je društvo Vesele nogice in s čim se ukvarja?

Društvo je bilo ustanovljeno zato, da bi pomagalo družinam otrok s posebnimi potrebami, pri čemer je najbolj znana cerebralna paraliza. To so otroci, ki imajo v veliki meri težave v gibalnem in duševnem razvoju. Društvo v veliki meri z zbranimi sredstvi pomaga financirati fizioterapije, ki jih je žal v javnem zdravstvu premalo, a imajo ključen pomen pri gibalnem razvoju otroka. Z različnimi akcijami nudimo osveščanje širše javnosti o življenju z otrokom s posebnimi potrebami, kaj te družine doživljajo, na kakšen način živijo, kje so prikrajšane v naši zakonodaji. Z vsem tem družine opogumljamo, da lažje in bolj kakovostno preživljajo življenje in tegobe, ki jih čakajo.

Ob ustanavljanju društva vas je zagotovo spremljalo neko sporočilo. Kaj želite sporočiti

Laščanom in tudi širši javnosti z delovanjem društva?

Pravzaprav želimo sporočiti, da si moramo med seboj pomagati, da je ta vzajemna solidarnost izrednega pomena, saj sami nikoli ne vemo, kdaj se lahko znajdemo v takšni stiski, kot sem se na primer jaz. Menim, da smo, kljub temu da smo drugačni, na koncu vsi enaki. Vsak od nas se lahko znajde v situaciji, iz katere ne vidi izhoda, in je dobro, če ima nekoga, ki mu je pripravljen pomagati, bodisi s svojim delom, z izkušnjami, idejami, kolikor je mogoče, pa tudi finančno.

Za uspešno delovanje je seveda potrebna tudi podpora. Pri tem predvsem šteje tudi moralna. Kaj vam je pomagalo prebroditi morebitne padce in slaviti uspehe?

Moralna podpora je ključna, to te pravzaprav, ko jo dobiš od širše množice, nekako pomiri. Moram reči, da so se v Laškem vsi zelo dobro odzvali z zbiranjem zamaškov, papirja, vključujejo se pri akcijah ...

Vsi ti pozitivni odzivi ljudi te dodatno motivirajo, da si še bolj odprt za pripravo novih projektov, iskanje novih oblik sodelovanja z ljudmi. Zelo dobro sodelujemo z vsemi šolami, vrtci ... Na lanskem dobrodelnem teku, ki bo tudi letos 18. maja, je stopilo celo Laško s širšo okolico skupaj. S tem smo v bistvu pokazali, da je v slogi res moč.

Delujete kot precej velika organizacija. Koliko članov pravzaprav štejete in kdo se lahko v društvo vključi?

Trenutno točnega števila ne vem, vendar mislim, da nas je okoli petdeset. V člani se lahko

pravzaprav vsak, vsak je dobrodošel kot prostovoljec in kot delujoči član. Vsak, ki se včlani kot aktiven član, sodeluje v vseh projektih, v katerih lahko. Lahko tudi kot simpatizer. To pomeni, da s svojo članarino pomaga kriti stroške delovanja društva. Moram pa reči, da vsi člani delamo prostovoljno in z veseljem to delo podarjamo tistim, ki rabijo našo pomoč. Veseli smo vseh članov vseh starosti, kot sem rekla, vsak ima neko idejo, znanje, in če si to lahko med seboj delimo, je veliko več koristi. Namen društva je, da vključuje različne starostne skupine, ljudi z različno izobrazbo, društva ... ki pripomorejo k razvoju nadaljnjih idej.

Organizirate tudi veliko dogodkov, na primer rojstne dneve, tradicionalni tek in druge. Kaj poleg tega še organizirate?

Veseli balon je eden od projektov, s katerim smo potovali po Sloveniji in je bil že prvo leto izredno odmeven. S tem projektom smo želeli osveščati širšo javnost o problematiki. Cilj dobredelnega teka je združiti različne skupine, pri čemer se družimo in hkrati naredimo nekaj zase ter z zbranimi prispevki pomagamo drugim. Z vsemi ostalimi projekti pa združujemo množico. Da bi ljudi pritegnili k razumevanju problematike, smo se lotili projektov z različnimi koncepti. Ob prijetnem druženju jim približamo drugačnost invalidnih otrok in življenje njihovih družin. V prihodnosti bomo pripravili še projekt brezplačne učne pomoči, prvotno bo to ponujeno občanom laške občine. S pomočjo učiteljev, dijakov, prostovoljcev bomo nudili pomoč tistim, ki jo potrebujejo za izboljšanje učnega uspeha. Ta projekt bi že moral zaživeti, vendar na žalost še nismo prostorsko rešili problema. Z jesenjo pa naj bi le zaživel. S projektom želimo ponuditi podporo tistim, ki imajo voljo do učenja, a morda nimajo zadostne podpore ožjih družinskih članov. Ker vemo, da so

starši okupirani s službami, bomo otrokom s tem projektom poskušali dati možnost za lepši uspeh, da se jim bo odprla pot do nekega poklica.

Na tradicionalni tek so se lani ljudje odzvali v zelo velikem številu. Vam je bilo to kot dodatno potrdilo, da ljudje želijo pomagati in ne samo opazovati?

Tek je bil centralizacija tega dogodka, z njim smo pritegnili glasbenike, kulturna društva, šole, vrtce. V Laškem je zelo malo dogodkov, ki so ponujeni širši množici, in to nam je bilo glavno vodilo. Zato smo postavili oder za društva, ki nimajo možnosti nastopati na večjih odrih. Pri tem nam je

tudi uspelo s skupino Chillax, ki je kasneje jeseni nastopila tudi v parlamentu na likovni razstavi, ki smo jo imeli ob svetovnem dnevu cerebralne paralize. Na ta račun so se tudi pevci imeli možnost predstaviti širši javnosti. Veliko je potencialov in ciljnih skupin, ki se nimajo možnosti predstaviti širši javnosti. Skozi tek, ki je hkrati tudi naš rojstni dan, želimo dati možnost vsem tistim, ki bi želeli pokazati svoje znanje, a nimajo možnosti.

Življenje spremljajo veseli in žalostni dogodki. Se je v društvo zgodil kaj takšnega, kar bi lahko bilo ostalim, ki jim ničesar ne primanjkuje, v poduk?

Predvsem moram reči, da so to izkušnje z družinami, ki so deležne pomoči društva. Društveni prostori, ki jih imamo, so ena od stvari, ki navzven niso tako zelo vidne. Veliko družin prostore tedensko s pridom uporablja in ko vidiš to veselje in hvaležnost v očeh, te dodatno motivira, da še dodatno ponudiš prostor v uporabo, da spodbujaš k temu. Pri tem bi sporočila tistim, ki nimajo takšnih težav kot mi, da moramo izkoristiti vsak trenutek življenja, vsako sekundo, vsako jutro, ko se prebudimo v

5. dobrodelna prireditev
5. NASMEH za Najo s cerebralno paralizo v sodelovanju z društvom Vesele nogice

Četrtek, 10. 4. 2014, ob 19. uri
Dvorana Tri Lilije Laško

Nastopajoči ansambli:
• Modrijani • Saša Avsenika •
• Navihanke • Okrogli muzikantje •
• Zupan • Nemir •
• Johnny's bend • Ditka •
• stand up komik Kuzman Uroš •
Voditelja: Klemen Bučan in
Polonca Marzel
Prodaja vstopnic:
www.eventim.si in
prodajna mesta sistema Eventim Si
Vstopnina: 10,00 €

Pošljite SMS:
NOGICE na 1919 in prispevali boste 1 € ali
NOGICE5 in prispevali boste 5 € za terapije deklice Naje

Priloge lahko uporabniki storitev Mobilnet, Simobil, Debitel, Tuzimobil, IZI mobil
Telekom Slovenije, Simobil, Debitel, Tuzimobil, IZI mobil se odzovejo vam prispevkom iz naslova tako poslanih SMS-ov
Pogoji in navodila za sodelovanje pri storitvi SMS Donacija so objavljeni na spletni strani <http://društvo-veselenogice.si>

Tisk **Gojič** Grafčno oblikovanje Janez Grabec, s.p. A

nov dan, ga preživeti čim bolj kakovostno. Vsak dan je treba tudi narediti nekaj dobrega za druge. Organiziramo tri zadeve, kjer lahko vsak pomaga in dobi notranje zadovoljstvo, ko pomaga drugim. S temi projekti dajemo možnost za to, da ljudje ponudimo roko pomoči potrebnim. S temi projekti, ki nas nič ne stanejo, pomagamo naravi, da jo ohranimo čisto, na drugi strani pa nekemu omogočimo pomoč. Kupček zbranega papirja in vrečka zamaškov sta lahko nekemu v veliko pomoč. To, da imamo zdravje in da lahko sami skrbimo zase, moramo spoštovati. Postavimo se v kožo nekoga, ki želi samo jesti sam, a ne more, ker mu telo tega ne dopušča. Otroci so v bistvu ujeti v svojem telesu, večina otrok je možgansko popolnoma zdravih. Moramo jim dati možnost za napredek. Ne smemo jih obsojati, česa vsega ne zmorejo, ampak v vsakem najti in razviti stvari, ki jih zmore.

Verjetno se spominjate tudi kakšnega veselega dogodka, ki vas je nasmejalo in vam polepšalo dan. Nam lahko kakšnega zaupate?

Teh dogodkov je zelo veliko. Mi je pa zelo v spominu ostala mamica, ki je zaprosila za sofinanciranje tritedenskih terapij za svojega sina in je bila štiri leta v javnem zdravstvu odrinjena na rob. Prošnjo je potem poslala tudi našemu društvu. Mi smo jo poklicali in ji povedali, da bo dobila financirano terapijo v celoti, pri čemer nam je poslala e-pošto, da ne more verjeti, da se ji je v življenju zgodilo nekaj takšnega, saj ni več verjela v društva, izgubila je vsako upanje. Napisala je še, da je ob prejemu naše pošte doživela velik šok, poleg tega smo ji odobrili še kritje stroškov za tri mesece in vsak teden uro terapevtskih obravnav. Sploh ni mogla verjeti. To je eden pomembnejših dogodkov, ki mi je ostal v zelo lepem spominu, in sicer zato, ker se iz primera lepo vidi, kako so ljudje izgubili zaupanje v dobrodelnost, humanitarna društva in kako se družini povrne vera. Že v prejšnjem, v letošnjem letu pa sploh smo bili zelo aktivni pri kritju stroškov. Ob takšnih dogodkih še bolj želiš poiskati možnosti, s katerimi bi denarno lahko pomagali.

Naša šola vsako leto zbira zamaške za otroke, ki rabijo denarno pomoč. Letos zbiramo

zamaške za društvo Vesele nogice. Kako je prišlo do tega sodelovanja?

Ko smo začeli zbirati zamaške, smo se najprej osredotočili na lokalno raven. Laško je bilo eno prvih, ki se je vključilo v ta projekt. S septembrom pa smo pozvali k sodelovanju tudi širšo okolico. V lanskem letu smo uspeli zbrati več kot deset ton zamaškov, v letošnjem letu pa računamo na približno dvajset ton, saj se je vključilo toliko več šol in vrtcev. Laška šola s podružnicami in laški vrtec pa sta pri tem najmočnejša. Seveda intenzivno prispevajo tudi druge šole.

Kakšni so vaši cilji in želje za naprej?

Naš cilj je, da bi po Sloveniji postavili več takšnih terapevtskih prostorov, kot jih imamo v Laškem. Seveda je najprej cilj, da se v Laškem malo razširimo, potem pa še drugod po Sloveniji. Želimo postaviti približno deset takšnih prostorov in vanje privabiti krog strokovnjakov, ki bi lahko intenzivno pomagali posameznemu otroku. Računamo, da bi bilo v petih letih to izvedljivo. V vsakem primeru bomo to najprej naredili v Laškem. Prostori, ki zdaj delujejo že skoraj dve leti, so se izkazali kot zelo uporabni, saj staršem omogočamo brezplačno uporabo. Z vključitvijo strokovnega kadra želimo ustvariti nekakšen tim, ki bo deloval kot celota in ponudil celostno obravnavo. To je nekaj večjih ciljev za v prihodnje. Potem si seveda želimo še, da bi združevali različne ciljne skupine, naredili nove projekte za širšo skupnost, saj je premalo projektov, kjer se ljudje družimo. Menim, da so družabni dogodki ključnega pomena, seveda pa je že nekaj novih idej za projekte, ki so še v povojih.

Nam lahko malo opišete Zamaškojeda?

To je projekt, kjer vabimo šole, vrtce in posamezne ustanove, da se vključijo v izdelavo svojega Zamaškojeda. Ta mora biti izdelan iz različnih materialov, oblikovno smo malo opredelili. Predhodno bomo zbrali deset finalistov, končnega zmagovalca pa na letošnjem dobrodelnem teku. Želimo spodbuditi šole in vrtce k dodatnemu zbiranju zamaškov, da bi učenci še bolj natančno vedeli, zakaj se zamaški zbirajo.

Taja Jančič in Katja Pajk

TURISTIČNA
ZVEZA
SLOVENIJE

VABIMO VAS NA
TURISTIČNO TRŽNICO

TURIZMU POMAGA LASTNA GLAVA

**NA ZABAVO
V NARAVO**

2DNI V NARAVI NA
SUPER #ZABAVI

MERKATOR CENTER
CELJE, 27.03.2014

ZNANJE,
MLADI
IN TURIZEM

Oglejte si delček turističnih idej
in morda ob tem spoznate kaj novega
o našem kraju in njegovi okolici.

Pridružite se nam!

Mercator

I FEEL
SLOVENIA

BODI PISATELJ

Japonska češnja

Zgodba govori o dekletu po imenu Sally, ki izgubi očeta, a se nikakor ne more sprijazniti z izgubo.

Dekle občuduje češnjo pred hišo. Povsem nepričakovano doživi srečanje, ki ji življenje spet uredi.

Sponka je padla iz francoske kite in lasje so počasi padali. Ustavili so se sredi hrbta in roke so jih počasi zmešale. Telo štirinajstletne Sally je bilo prepojeno z vonjem cvetočih japonskih češenj, oči pa so bile utrujene, potrebne joka, da se očistijo. Slekla je obleko in stopila pod prho. Telo je polila z vročo vodo, zato se je ogrelo, a še zmeraj je bilo, čeprav je minilo že leto dni, otožno. Tudi misli so bile nemirne, čakale so blaginjo in pomiritev. Sally je bila potrebna joka, čutila je, kako ji solze silijo v oko. Nenadoma je zaslišala glas: »Sally, večerja!« Zaprla je vodo, odgrnila zaveso in stopila izpod prhe, telo je obrisala z mehko brisačo, se oblekla in odprla vrata kopalnice. Vanjo je pihnil svež, lahek zrak, napojen z vonjem češenj, v zraku je bilo čutiti harmonijo majhne japonske hiše.

Sally je brez besed sedla in pojedla svoj zadnji obrok dneva. Ni zaznala okusa, čutila je le nemir v mirni japonski hiši – pomanjkanje v izobilju. Prvič v življenju ji materialne dobrine niso pomenile ničesar ... Pojedla je, nato se je zastrmela skozi veliko okno jedilnice, od koder se je videlo na vrt, kjer so rasle češnje, ki so bile prav v teh pomladanskih mesece najlepše. Njihovi cvetoči cvetovi so v popoldanski svetlobi sijali prav posebej lepo. Prekinila je tišino in mirno rekla: »Kot bi gledala njegov obraz, skrušen, bled, smrten, po drugi strani pa je tako lepa in nemočna tako kot jaz.« Takoj nato se je spet tiho zazrla v češnjo. Mama je dvignila pogled in vprašala: »Kdo, Sally, kdo?« »Tista češnja, tam, mami. Kot bi bila ustvarjena za naju,« ji je odgovorila Sally. »Vem, Sally, hudo ti je, a moraš se sprijazniti, tako je, zgodi se rojstvo, nato se

živi, a ker življenje ne more biti večno, umreš, tako je, prej ko se sprijazniš, bolje ti bo,« je rekla mama. Vedela je, da hčeri govori tisto, po čemer bi se morala ravnati tudi sama, a ni šlo. Sally je odtrgala pogled od češenj in rekla: »Mami, kako naj se sprijaznim s smrtjo očeta, kako?«

»Morala se boš, ne moreš vse življenje živeti z dejstvom, da nečesa nimaš,« je rekla Holly, dekličina mama. Sally ni nič rekla, le vstala je s stola in se napotila proti sobi.

Sedla je na posteljo in čutila, kako ji solza, grenka in prozorna, teče po licu. Mama je imela prav, počasi se bo treba naučiti živeti brez očeta. Minilo je že leto, a Sally je še zmeraj čutila žalost, grenko in nelagodno čustvo. Stiskala ji je misli in telo. Kot morski pes jo je držala za noge in ni se mogla premakniti v stanje miru. Bolj kot je premišljevala, bolj se ji je zdelo, da se bo morskega psa, čeprav težko, morala otresti. Vedela je, da lahko utone, če jo bo morski pes predolgo držal pod vodo. Odločila se je nekaj spremeniti, zaživeti na novo, toda ne danes, jutri.

Bil je lep in s soncem obsijan pomladanski dan. Bila je nedelja, zato ji ni bilo treba v šolo in se je lahko celo dopoldne do kosila in po njem do večera, ko se je začelo temniti, potikala po okolici. Odšla je do mesta na sladoled. Ni se imela namena s komer koli srečevati. Potrebovala je čas, da se odloči, kaj bo. A če bi vedela, kakšno srečanje jo čaka, si tega nikoli ne bi želela. S sladoledom je sedla na klop in opazovala ptice. Ko je že skoraj pojedla, je od sebi začutila še nekoga.

»Pozdravljena, Sally,« je rekel močan moški glas.

Sally se je stresla, glas je poznala in v njej je poskočilo srce in pogled je, upajoč, da glas pripada osebi, ki jo ima tako rada, uprla proti njej. Bil je on, takšen kot ponavadi, zdrav in srečen je bil videti, bil je natanko tak, kot se ga je najraje spominjala.

»Oči,« je vsa presenečena kriknila Sally.

»Sally, kako si zrasla!«

»Kaj, pa ti tukaj, mislim kako ...?«

»Sally, nekaj sem ti hotel povedati,« je resno rekel oče.

»Kaj?«

»Videl sem, da trpiš, ne morem biti s tabo, a če še tako želim, veš, tista češnja na vrtu ... Tisto imej in se spominjaj name, to češnjo sem posadil, ko si se rodila, ta je tvoja, ravnaj z njo tako kot z menoj. Povej ji skrivnosti, kot si jih meni, zalivaj jo in jo imej rada, zdaj pa moram iti ... lepo se imej, punčka moja, in uživaj življenje.«

»Oči!« Še preden se je zavedala vsega, ga ni bilo več.

Sally mi je pred časom rekla: »Ne vem, res ne vem, ali je bila le tako močna želja, da se mi je vse samo zdelo, ali pa je bila resnica in sem očeta res videla ... Tega ne bom nikoli vedela.«

Ne morem verjeti, Sally ima očeta. Ima tisto rožnato japonsko češnjo ...

Ajda Kostevc

FOTKA MESECA

Čisto navaden regrat

Tudi tokrat je svojo fotografijo za Fotko meseca posodil Matija Podbreznik. Tematika je seveda spomladanska.

Čisto običajen regrat je zasijal v novi luči. V naravi bi bil eden od milijonov cvetov med nekaj milijoni travnih in drugih bilk.

Matija pa se je lotil tako imenovanega studijskega fotografiranja: regratov cvet je namestil na temno podlago, tako da je rumena barva še bolj zažarela. Obenem pa je to tudi makro fotografija, saj nam prikaže fotografiran objekt zelo od blizu, pri čemer so dobro vidne podrobnosti. Tudi izrez ali podolžna oblika fotografije poudari lepoto sicer povsem navadnega cveta.

Matija je na fotografskem področju v zadnjem času zelo napredoval. Veliko fotografira, poskuša mnoge različne načine zajemanja prizorov, si ogleduje fotografije različnih avtorjev in dela po njihovem vzoru. Pozna nekaj različnih programov za obdelavo fotografij in z njimi so njegove fotke že na zavidljivi ravni. Fotografije pošilja na natečaje in v prihodnosti se mu obetajo že tudi prva priznanja.

Andrej Gobec

CANKARJEVO TEKMOVANJE

Trud je bil poplačan ...

Tekmovanja sem se udeležila že večkrat, ampak me vedno znova preseneča tako pozitivno kot negativno. Seveda so kot za vsako drugo tekmovanje pomembne priprave, a jezik je ključnega pomena. Biti moraš izviren in čim bolj poseben, kot je pravil Cankar – danes se uporablja šablona javnega jezika, izumetničenega.

Cankarjevo tekmovanje želi, da svoj jezik razvijemo in ga spoštujemo. Ampak letos je bil to zame kot tudi za druge poseben izziv, saj je bila tema poezija. »Kaj sploh je poezija?« je bilo moje prvo vprašanje. Z njo se srečujemo v šoli, morda kdaj preletimo kakšno pesem in je seveda ne razumemo, če ni napisana v slengu. Ampak priprave na letošnje tekmovanje so mi dale bolj obširen pogled na pomen poezije, ki je več kot le »metanje« besed in brezpomensko oblikovanih kitic skupaj. Je umetnina in možnost samostojnega razmišljanja, izlivanja čustev na papir, kar naj bi bil tudi cilj pri pisanju razlagalnih spisov na tekmovanju.

Ne bi rekla, da sem imela pred pisanjem – še posebej na regijskem tekmovanju – tremo, ampak je bil to bolj občutek želje po uspehu in misel »naj se končno neha«. Prav zaradi tega sem se po odpisanem predvsem vesela, da je vsega konec, s sotekmovalkami in z učiteljicami odpravila domov.

Čakanje rezultatov je vedno najbolj mučen del, mogoče celo bolj mučen od več kot enournega pisanja. A zato je, ko rezultati pridejo, veselje toliko večje in tako kot lani sem se srebrnega priznanja tudi letos zelo razveselila, saj je bil trud poplačan.

Ana Blatnik

...

Januarja smo se tri učenke iz OŠ Primoža Trubarja Laško in ena učenka iz PŠ Debro udeležile regijskega tekmovanja iz slovenščine za srebrno Cankarjevo priznanje.

Poleg že osnovne zbirke pesmi Naročje kamenčkov smo morali prebrati še Grafenauerjeve Skrivnosti. Ob enih smo se z učiteljicami slovenščine s kombijem odpeljale v Šempeter v Savinjski dolini. Tam smo se najprej najavile in se nato odpravile v avlo. Tam je bilo že veliko učencev in učenk drugih šol, ki so nestrpno čakali, da se program začne, da bomo lahko čim prej začeli pisati. Kmalu je zaigral klavir in zbor je zapel. Poslušali smo govor ravnateljice šole in drugih delavk. Vsi so nam zaželeli veliko sreče in ustvarjalnega pisanja. Na voljo smo imeli devetdeset minut časa za pisanje. Razdelili so nas v skupine in nas popeljali v učilnice. Določili so nam tudi, kje bo kdo sedel. Na mizah so nas čakale vrečke. V vrečki smo našli revijo Pil, vodo,

polno vrečico bombic (najbrž tudi zato, če bi se nam vmes katera spraznila) in črtast zvezek.

Začeli smo pisati. Na listu z navodili smo dobili dve pesmi – eno iz zbirke Naročje kamenčkov in eno iz zbirke Skrivnosti. Ti dve pesmi smo med seboj morali primerjati, ju opisati in povedati tudi, kaj na splošno o pesmih in pesnikih. Sama sem končala v trenutku, ko je nadzorna učiteljica dejala, naj odložimo nalivnike. Potem smo se odpravili v jedilnico, kjer smo pojedli okusno malico in se pogovorili, kako nam je šlo. Malo smo še morali počakati, da so naši učitelji dobili spise drugih šol za popravljanje, potem smo jo mahnili domov. Imela sem kar dober občutek glede rezultata – in res sem osvojila srebrno Cankarjevo priznanje.

Nataša Grešak

...

Naš največji pesnik France Prešeren verjetno ne bi bil preveč ponosen na mlade Slovence, saj je

znano, da ne preberemo veliko pesmi. Morda zato, ker mora biti bralec ob prebiranju v

posebnem čustvenem stanju. Mlade želijo tako spodbuditi k branju poezije, da bi bila bolj priljubljena, saj ima pomembno vlogo v kulturni preteklosti Slovenije. Prav to je bil eden od razlogov, da smo morali letos za tekmovanje iz materinščine prebrati zbirko pesmi Saše Vegri z naslovom Naročje kamenčkov in Skrivnosti, ki jih je napisal Niko Grafenauer. Na začetku sem bila nad izbiro literature presenečena, saj ponavadi za Cankarjevo tekmovanje beremo prozna dela. Tako se mi sprva tema ni zdela prav vabljiva, ko pa sem

prebrala pesmi, sem ugotovila, da sploh niso nezanimive.

Tako sem se uvrstila na regijsko tekmovanje, ki je bilo v Šempetru v Savinjski dolini. Učenci tamkajšnje šole so nas pred začetkom pozdravili s kratkim kulturnim programom. Ko sem izvedela, da sem osvojila srebrno priznanje, sem bila zelo vesela. Zagotovo zdaj, po tekmovanju, drugače gledam na poezijo. Ne zdi se mi več tako zapletena in mislim, da se z menoj strinjajo tudi ostali udeleženci.

Saša Klezin

PŠ REČICA

Obiskala nas je pravljíčarka Marika Mihelčič

V ponedeljek, 10. marca, nas je v Podružnični šoli Rečica obiskala pravljíčarka.

Povedala nam je, da je učila gluhe otroke. Zdaj je upokojena in rada piše zgodbe. Prebrala nam je pravljico, ki še ni napisana v knjigi. Izšla bo čez tri mesece, mi pa smo že spoznali novo zgodbo o treh miškah, ki so se želele naučiti brati knjige. Medtem ko nam je pripovedovala svojo zgodbo, smo sedeli v krogu, pozorno poslušali in se sladkali. Ob koncu nam je predstavila čudovito ilustrirane slikanice, ki jih je že izdala. Eno slikanico je podarila naši šoli. Mi smo se ji zahvalili z ročno izdelanim spominkom – svečnikom z dišečo svečko.

Klara Peklar

Čudežno pero

Nekega aprilskega jutra sem se zbudila še bolj utrujena kot prejšnji dan. Tolažila sem se z mislijo, da me pač muči spomladanska utrujenost.

Ko sem pogledala na koledar, sem videla, da pišemo test iz naravoslovja. Čisto sem pozabila na ta test. Vedela sem, da nimam pojma. Na kuhinjski mizi je ležalo prav »kul« pero. Vzela sem ga s seboj v šolo. Učiteljica je v šoli razdelila teste. Vsa živčna sem sukala pero v roki. Naenkrat me je neka čudna nevidna sila prisilila, da sem začela pisati. Pisala sem kot nora. Še pred koncem ure je bil test rešen. O tem dogodku nisem upala povedati nikomur. Naslednji dan smo imeli šolsko tekmovanje iz matematike. Spet sem vzela pero, rešila tekmovalno polo in osvojila vse točke. Vse teste sem pisala pet in osvojila sem vsa možna tekmovanja iz znanja. Socialna delavka in učiteljski zbor sta predlagala, da bi šesti razred preskočila. Tako sem se znašla v sedmem razredu. Teste sem stresala iz rokava. S pomočjo peresa sem reševala tudi gimnazijske naloge mojega brata. Nekega dne pa je moje pero izginilo. Vsa živčna sem prišla v šolo in zagledala Matica, kako piše z njim. Ko me je zagledal je začel vpiti: »Poglejte, lažniva pametnjakovička je prišla!« Oblila me je kurja polt. Vsi učenci so kričali, da sem goljufivka. Obmetavali so me s papirčki in radirkami. »Ne, ne, pustite me,« sem vpila. »Zbudi se,« me je nekdo klical. Odprla sem oči in zagledala mami. Nič mi ni bilo več jasno. Ugotovila sem, da so bile le sanje. Ta spis pa sem morala napisati brez čudežnega peresa.

Ivana Čačič

GLASBENA OLIMPIJADA

»Glasba mi nikoli ni povzročala težav«

Ana Marija Ojsteršek je učenka 9.b-razreda naše šole in se je letos že drugič zaporedoma udeležila glasbene olimpijade, ki jo organizirata Zveza glasbene mladine Slovenije in Akademija za glasbo v Ljubljani. Tako kot lani je tudi letos dosegla zavidljive rezultate, saj je osvojila srebrno priznanje. Kjer je volja, tam je uspeh! Za dosežek ji iskreno čestitamo.

Olimpijada je bila letos že tretjič. Kolikokrat si se je že udeležila?

Olimpijade sem se udeležila že lani, zato sem letos že približno vedela, kaj me čaka.

Kakšni so bili tvoji cilji pred tekmovanjem?

Moji cilji so bili relativno visoki zaradi lanskega uspeha. Zdelo se mi je, da najvišjih rezultatov ne bom dosegla, ampak sem globoko v sebi vedela, da se bom dobro odrezala, saj mi glasba ni nikoli povzročala večjih težav.

Takšno tekmovanje potrebuje veliko predhodnega dela in vložnega časa. Kako potekajo priprave in s kom si se pripravljala?

Za pisni del sem se pripravljala sama, nekaj časa pa sem sodelovala s korepetitorko Tejo Ulaga, ki me je spremljala na klavirju pri izvajalskem delu, in z Nežo Ulaga ter s Klementino Ojsteršek, s katerima sem izvajala lastno skladbo. Pozabiti ne smem tudi na učiteljico Matejo, ki mi je dajala napotke za uspešno tekmovanje.

Olimpijada je sestavljena iz treh delov – slušnega, pisnega in izvajalskega. kateri ti je predstavljal največji izziv?

Največji izziv mi je predstavljal izvajalski del, pri katerem sem morala peti a vista, kar pomeni, da ti komisija izroči list z ritmično in melodično vajo, ki je nisi še nikoli videl in jo moraš zapeti. Seveda se na takšno stvar ne moreš vnaprej veliko pripravljati, ker preprosto nikoli ne veš, kaj boš dobil. Kljub temu sem uspešno zapela.

Ali lahko na kratko opišeš, kaj od vas sodniki pri vsakem delu zahtevajo?

Pri pisnem delu so vključene poslušalske vaje, glasbena teorija in zgodovina glasbe. Pri izvajalskem delu zahtevajo predvsem točnost,

interpretacijo in doživetost petja. Za avtorsko skladbo nismo dobili posebnih navodil, s katerimi bi lahko pisali skladbo, zato je bilo na tekmovanju veliko raznovrstnih skladb: od džeza in klasike do roka. Sodniki so ocenjevali raznolikost, muzikalnost in originalnost skladbe.

Tekmovanje je v Ljubljani, in sicer cel dan. Kako sploh se dan začne in kaj se dogaja? Kdaj si imela največjo tremo?

Vse skupaj se začne zjutraj s pozdravom vseh tekmovalcev. Sledi pisni del, ki se piše eno uro. Zatem sledi izvajalski del. Popoldne je manjši nastop, kjer izvajaš lastno skladbo, zvečer pa sledita razglasitev rezultatov in podelitev nagrad. Največjo tremo sem imela na podelitvi priznanj.

Ali se boš glasbene olimpijade udeležila tudi drugo leto?

Mislím, da bom o tem še razmislila.

Ali si zadovoljna z rezultatom, ki si ga dosegla?

Rezultat, ki sem ga dosegla, se kar dobro ujema z mojimi cilji pred tekmovanjem. Vedela sem, da vsako leto konkurenca raste, in letos je bila zelo visoka, saj je najboljši tekmovalec od stotice izgubil le dve točki.

Kdo vse je prišel navijat zate?

Moji navijači so bile moja sestra Klementina, najboljša prijateljica Neža Ulaga in njena sestra Teja Ulaga. Kasneje, na podelitvi, pa so prišli še moji starši.

Kako bi celotno izkušnjo opisala v nekaj stavkih?

Mislím, da je glasbena olimpijada lepa izkušnja. Ves ta trud, učenje in trema mi bodo ostali v spominu. Vsekakor ne obžalujem sodelovanja na olimpijadi.

Ana Blatnik

KOMENTAR

Metrski podočnjaki in meditacija

V tisti evforiji, ko nas vsak dan čaka nova preizkušnja znanja, se nekaj ur pred tem z zvezkom tepemo po glavi in upamo, da bo kaj njegove vsebine ostalo v naših glavah. Nekateri se nalivajo z litri kave, da bi noč, ki prihaja, čim bolj obrodila sadove znanja. Najde pa se seveda tudi nekaj pametnjakovičev, ki z zvezkom spijo pod vzglavnikom, saj verjamejo v čudežno moč te iznajdbe. Vendar večina živčno koraka sem ter tja in si poskuša zapomniti »nespametne, nerazumljive in popolnoma nepotrebne besede«. To, da nam učitelj dan pred testom navdušeno pove, naj se dobro pripravimo na test, delo le še otežuje. In potem pride dan resnice, ko moramo dokazati zbranost in nikakor ne smemo obupati pri vprašanju, ki ga obračamo levo in desno, a ga nikakor ne razumemo. Prav zanimivo je gledati obraze pred testom. Nekateri so blede kot kreda, v zadnjih sekundah si poskušajo zapomniti še zadnje podrobnosti, čeprav vedo, da jim nič ne bo pomagalo. Spet drugi se veselo sprehajajo okoli in tu in tam navržejo: »Ali se ti učiš? Zakaj pa? Saj je samo test.« Nekateri pa s praznim pogledom in z metriskimi podočnjaki strmijo v steno in opravljajo nekakšno meditacijo, ob čemer si ponavljajo spodbudne besede. In potem pride učitelj, mi pa se odpravimo v razred, saj se poskušamo tega strahu čim prej otresti. Torej, kar naenkrat se pred nami na belem listu pojavi naš sovražnik. Prestrelimo ga s pogledom, rekoč: »Ti

me pa že ne boš!« In se naslednjih petinštirideset minut prebijamo skozi test. Test je vedno daljši, časa pa več kot premalo. Živčno si grizemo nohte oziroma tisto, kar je od njih še ostalo, in se poskušamo spomniti, kaj je v učbeniku pisalo na strani 48. Zanimivo, spomnimo se strani, vendar si besedila, tistega, kar resnično potrebujemo, nikakor ne moremo priklicati v misli. KONEC! Poklapano vstanemo in oddamo test. Redki so tisti, ki z nasmehom pridejo do učiteljice ali učitelja in ga oddajo. Iz učilnice pridemo bolj mirni in potem se začne spraševanje: »Ali si tam obkročila a? Misliš, da mi bo štela, če sem napisala samo štiri? Kaj pa če bi moral narediti dva stavka namesto treh?« Sama takšne pogovore sovražim oziroma jih ne prenesem. Po njih me je namreč še bolj strah in še bolj obupujem. Eno težjih obdobjev je vsekakor tudi čakanje na ocene. Tista živčnost, ko se sprehaja sošolec po razredu, tvojega pa testa pa ni in ni. Če imaš slab občutek, se pomirjaš, da se je izgubil in da boš lahko še enkrat pisal. A ko je tvoje znanje spet v tvojih rokah, najprej mrzlično preštevaš točke. Če imaš oceno, ki jo želiš, testa še pogledaš ne. Če pa ti do višje ocene manjka čisto malo, začneš histerično preštevati točke in iskati napake pri ocenjevanju. Takšni smo ... iščemo napake, če prav včasih vemo, da mogoče s tem ničesar ne bomo dosegli, pri čemer ne obupamo in iščemo dalje, dokler ne pridemo do konca ...

Devetošolka

PŠ REČICA

Pustni torek

Letos sem se za pusta oblekel v Kitajca. V šoli so bili našemljeni tudi vsi moji sošolci in obe učiteljici.

V razredu smo se igrali plesne igre in izdelovali pustne maske. Po malici smo se odpravili v pustni povorki na pohod od hiše do hiše. Pri vsaki hiši smo zapeli pustno pesem in zaplesali za debelo repo in debel krompir. Ljudje so nas bili zelo veseli. Obdarili so nas s krofi, sladkarijami in sokom. Žal nekaterih ni bilo doma. Na pustni torek je bilo v šoli zelo zabavno, s prisluženimi sladkarijami pa smo se sladkali še ves teden.

Urban Levičar

MŠ LAŠKO

Šolske pustne šeme

Učenci prvega triletja matične šole so se tudi letos potrudili in se prelevili v domiselne maske.

Tanja Vrhovšek

SODOBNA PRIPRAVA HREANE

Pravi kuharji

Letos izbirni predmet sodobna priprava hrane v OŠ Laško pod mentorstvom učiteljice Majde Podbevšek obiskuje kar petnajst učencev. Kljub gneči v kuhinji dobre volje in smeha ne manjka.

Do zdaj smo pripravili že več kot deset različnih jedi – od pite z dimljenim lososom, ameriških brovnijev in kukijev do rogljičkov in raznih jedi s testeninami. Pred marčevskimi počitnicami pa smo povabili še učiteljico angleščine Katarino

Pinosa in pripravili značilno angleško čajanko. Pili smo črni in zeleni čaj, se posladkali in se razgovorili. Potem smo se lotili pripravljanja različnih sladici.

Ana Blatnik

SVETOVALNI KOTIČEK

Volk sit in koza cela

Tetka Julči! Najstniki se v času odraščanja spopadamo z različnimi problemi. Nekaterim nismo kos in se jim raje spretno izognemo ter iščemo razloge in krivdo v okolici. Sama si velikokrat ne upam ali ne želim priznati, da bi potrebovala pomoč starejše osebe, a na koga naj se obrnem?

Drugi problem se nanaša na starše. Če spim dolgo, to ni dobro zame, če spim premalo, tudi ni v redu. Če grem ven, sem preveliko zunaj, in če ne grem ven, starša pravita, da bi lahko oči odmaknila od računalnika. Če sem preveč v sobi, nista srečna, če pa se ves čas opotekam naokoli, pravita, naj počnem nekaj koristnega. Vem, da sta moja starša in mi želita izrecno in samo dobro, ampak kako naj pridemo do skupnega dogovora, da bo volk sit in koza cela? Zdi se mi, da je naša komunikacija zelo pomembna, saj sta onadva tista, ki sta me še vedno povlekla iz težav.

Hvala ti že vnaprej za pomoč!

Pozdravljeni prijateljčki!

Prejšnji mesec me je gripa tako utrudila, da sem skoraj cel mesec ležala v postelji. Tako hudo je bilo, da nisem imela moči prižgati televizije. Torej opravičujem se, ker vam nisem prejšnji mesec ničesar napisala. Vem, da ste me zelo pogrešali!

V takšnih primerih se sama najlažje obrnem na svojega starejšega brata. Čeprav je res že v letih, mi vedno zna pomagati. Včasih mu med pogovorom proteza skoči iz ust, jaz pa za njo. Ampak z njim se je tako super pogovarjati, saj nikoli ne obsoja, zanima se za enake stvari kot jaz. Na primer ravno zadnjič sem osvojila instagram in nad njim je bil tako navdušen, da sva se morala takoj slikati in sliko objaviti. Čeprav sva v mladosti tudi imela spore, se včasih sprla za res nepomembne stvari in imela trenutke šibkosti, sva vseeno vedno bila in sva brat in sestra, ki si znata priskočiti na pomoč. Jaz najbolj zaupam njemu. Tudi ti si poskušaj najti osebo, ki ji najbolj zaupaš in za katero veš, da daje dobre nasvete. Naj te ne bo sram, če najbolj zaupaš stari mami ali teti, mami ali sestri, samo da se boš ti bolje počutila in da boš vedela, kaj storiti.

Starši. Predvsem v obdobju najstništva se nam zdi, da z njimi nikakor ne moremo najti skupne točke. Od nas vedno zahtevajo ravno obratno, kot se nam zdi. Tako kot si povedala. Res je težek ta problem in v takšnih primerih najraje povem kakšno zgodbo, ki se je pripetila meni. Tudi jaz nikakor nisem prišla v enako ravnino kot starši. Takoj ko sem prišla iz šole, so mi v roke dali grablje in že sem morala po travniku tekati gor in dol in delati kupe sena. Grozno! Čeprav se problemi današnje mladine razlikujejo od tega, menim, da še vedno enako mislimo o starših, ko pride do česa takega. Najbolje bo, da se s starši usedete za mizo in pogovorite. Vendar ne bo dovolj, če bodo samo starši manj zahtevni, tudi ti moraš nekaj narediti. Poskušaj biti z njima potrpežljiva, namreč ti si le njuna deklica, ki odrašča, zato je kar naenkrat ne prepoznata več, torej je tudi za njiju težko.

Hvala, ker si mi pisala. Bi bila tako prijazna in me »followala« na instagramu? Bi mi tudi poslala pismo, ki bo objavljeno v naslednji številki Kratkočasnika, in mi povedala, kako ste se dogovorili oziroma rešili problem? Če te še kaj muči, pa mi seveda brez obotavljanja napiši.

Lepo se imej, tetka Julči 😊

BRIHTNE GLAVCE

Ptički že žvrgolijo

Tokratni kviz je že naravnan pomladno, kot se za ta letni čas spodobi. Tisti, ki boste preizkusili svoje znanje in nam poslali pravilno geslo, boste sodelovali v nagradnem žrebanju.

1. Katero je starinsko ime za marec?

O Mali traven.

P Sušec.

R Prosinec.

2. Kdo je napisal pravljico Grdi raček?

S Anton Ingolič.

Š France Prešeren.

T Hans Christian Andersen.

3. Madrid je glavno mesto ...

I ... Španije.

J ... Francije.

K ... Nemčije.

4. Katera žival ni mesojedec?

B Kuna.

C Lev.

Č Konj.

5. Katera rastlina cveti spomladi?

J Robida.

K Narcisa.

L Čebula.

6. Nadaljuj znan slovenski pregovor: Ena lastovka ...

K ... ima ključ do korenin.

L ... ne pade daleč od drevesa.

N ... še ne prinese pomladi.

7. Kam gremo, ko bi radi kupili rože za materinski dan?

A V cvetličarno.

B K zdravniku.

C K frizerju.

8. Kdaj se začne pomlad?

U 1.aprila.

V 21. marca.

Z 31. marca.

9. Katera glasbilo ne spada med godala?

E Kastanjete.

F Violončelo.

G Violina.

10. Kateri praznik je 25. marca?

T Dan samostojnosti.

N Dan žena.

J Materinski dan.

11. Koliko zlatih medalj je Slovenija osvojila na letošnjih zimskih olimpijskih igrah v Sočiju?

G Nič.

H Dve.

I Sedem.

12. Kaj je paglavec?

V Naprava za merjenje hitrosti.

Z Vrsta pajkov.

Ž Žabji mladič.

13. Pri katerem športu ne smemo uporabljati rok?

V Pri rokometu.

Z Pri nogometu.

Ž Pri odbojki.

14. Kje v Sloveniji lahko obiščemo živalski vrt?

M V Postojni.

N V Celju.

O V Ljubljani.

15. Kakšne oblike je stop znak?

K Kvadrat.

L Trikotnik.

M Šestkotnik.

16. Na koliko let potekajo olimpijske igre?

L Na štiri leta.

M Na dve leti.

N Vsako leto.

17. Kateri jezik govorijo prebivalci Avstrije?

B Italijanščino.

C Francoščino.

D Nemščino.

GESLO:

1 2 3 4 5 2 6 7 8 9 10 7 11 12 9 6 7 13 6 7 6 10 7 10 14

1 14 15 16 7 17

Saša Klezin, Nika Novak

MATERINSKI DAN

Ameriška, slovenska ali kitajska – mama je mama

Mama je ena sama za vse življenje. Se tega dovolj zavedamo? Ali nismo preveč obsedeni s svojim odraščanjem, da pozabljamo, da se tudi starši starajo?

25. marec je dan, namenjen našim mamam. Pa je en dan v celem letu dovolj, da postorimo kaj namesto osebe, ki nas ima najraje na svetu? Je en dan dovolj, da ji povemo, kako jo imamo radi? Ne. Praznik je le datum, posvečen nekemu ali neki stvari. Ljudem pokažemo, da jih imamo radi, ko se nanje spomnimo kar tako, brez razloga, kljub hitremu načinu življenja.

V kolumni Mihe Mazzinija sem pred kratkim prebrala, da je nekje zasledil, da so ameriške mame boljše od slovenskih. Kaj? Kako? Od kod? Ameriška mama? Slovenska mama? Niti ena beseda te brezsmiselne trditve mi ni bila jasna in mi še vedno ni. Menim, da je mama nekaj konstantnega, vsem prebivalcem na našem planetu skupna. Vsi imamo mame, naše mame

imajo mame in tako naprej. Izkušnje in brezmejna ljubezen se prenašajo iz roda v rod, pa če se to dogaja v Ameriki ali pa v Sloveniji. Pravijo tudi, da ameriške mame otroke vzgojijo v borce, pripravljene na krut svet kapitalizma, slovenska mama pa otroka vzgoji v študenta, brezposelnega odraslega človeka in kasneje upokojenca. Sama to »mamo« razumem kot prenesen pomen za državo/politiko. Mama ve, kaj je najbolje za otroka, in se bori ravno proti temu, kar naj bi slovenska mama počela. Bori se proti temu, da bi njen otrok kot odrasel sanjaril o nedoseženem in zaspal z mislijo o nekakovostni prihodnosti.

Če je ameriška, slovenska ali kitajska – potrudimo se in ji vsak dan izkažimo nekaj pozornosti. Zavijmo oči nekaj manjkrat, se ugriznimo v jezik in ji povejmo, da jo imamo radi. Večkrat. Mi se razveselimo materialnih dobrin, one pa našega prešernega nasmeha, veselja in igrivosti. Dajmo jim razlog za nasmešek.

Ana Blatnik

PŠ ŠENTRUPERT

Predstavitev na Celjskem sejmu

S pridobitvijo naziva za naj medoviti vrt 2013, ki nam ga je podelila Čebelarstva zveza Slovenije, smo si zagotovili prostor za predstavitev naše šole na 37. dnevu čebelarstva v Celju, ki je bila na Celjskem sejmu 15. in 16. marca 2014 v sklopu še treh drugih sejmov – Poroka, Flora in Altermed.

Učiteljice smo ob stojnici s svojo razlago dopolnile pričevanja fotografij in izdelkov, ki so plod večletnega ustvarjanja in dela, vezanega na mnogo več kot samo čebele in cvetlice. Naše delo so obiskovalci pohvalili, več pedagoških delavcev

si je naš pristop k delu vzelo za zgled in bodo skušali iti po naših stopinjah, nekateri nas bodo celo obiskali in si našo šolo z okolico tudi ogledali. Vsekakor pa bodo izkušnje, ki smo si jih izmenjali, lahko obogatile naše in njihovo delo.

Učiteljice in učenci PŠ Šentrupert

V pripravljenosti

Naša stojnica na Celjskem sejmu

Izdelki iz naravnih materialov

MŠ LAŠKO IN PŠ DEBRO

Marčevski pohod na Šmohor

Vse že diši po pomladi in lepi dnevi nas kar kličejo v naravo, zato smo se člani planinskega krožka v nedeljo, 16. marca 2014, odpravili na 29. marčevski pohod na Šmohor.

Že zjutraj so nas prebudili sončni žarki, ki so nas spremljali ves dan. Jutranjo zaspanost je zelo hitro pregnala strma pot, ki nam na začetku ni nič prizanašala. Vendar se planinci ne damo kar tako. Strmino smo s skupnimi močmi premagali brez težav. Hojo so nam še dodatno popestrili konji, ki smo jih lahko nahranili in pobožali. Med potjo smo se ves čas pogovarjali, se zabavali, odstranjevali drobne kamenčke iz čevljev in kot bi mignil smo bili na Šmohorju. Tam pa presenečenje. Na mizah so nas čakale domače kremne rezine, ki so nam še kako teknilo. Malo smo se okrepčali in polni energije hitro odhiteli na gugalnice in igrišče, kjer smo igrali nogomet. Očitno le ni bila tako strma pot, kot se je zdelo na začetku. Ne, ne, pot je že bila strma, samo mi imamo toliko energije in kondicije, da nam nobena strmina ne pride do živega.

Ob 11. uri smo se zbrali v planinskem domu, kjer se je začel kulturni program, ki so ga s petjem popestrili pevci, z igranjem na harmoniko pa učenca naše šole Žiga Planinšek in Miha Senica. Vsi smo prejeli tudi planinske broške in žige Marčevskega pohoda na Šmohor. Po končanem kulturnem programu smo pospravili vse za sabo in se odpravili v dolino.

Sončno nedeljsko dopoldne smo odlično izkoristili in polni čudovitih vtisov odkorakali vsak proti svojemu domu. Pohod nam je bil zelo všeč, zato se bomo tudi v začetku aprila odpravili prav na Šmohor. Vendar tokrat malo drugače. Poskrbeli bomo za čistejšo naravo in očistili planinsko pot vse do vrha. Z veseljem vas bomo vzeli zraven, če želite tudi vi prispevati majhen košček k boljšemu življenju.

Mina Čibej in Urška Wiegele

KAM ZA KONEC TEDNA?

V Kobarid ali Celovec

Dnevi so daljši in čedalje lepši. Zato se je uredništvo *Kratkočasnika* odločilo, da uvede novo rubriko, ki bo do konca leta v vsaki številki opisala dve destinaciji. V naslednji številki pa bomo povprašali tudi učitelje, kje preživljajo konce tedna in prosti čas. Privoščimo si enodnevnne izlete in se na takšen način povežimo s tistimi, za katere v vsakodnevem hitenju preprosto zmanjka časa.

Minimundus

Si želite v enem dnevu ogledati Kip svobode? Podpreti poševni stolp v Pisi? Si ogledati Tadž Mahal čisto od blizu? Nemogoče? Morda, vendar ne v Minimundusu! Park je v Celovcu. Obsega približno 150 miniaturnih maket objektov iz celega sveta. Večina maket je prestavljivih in jih v času zime prestavijo drugam. Aprila, ko se bo začela prava pomladna sezona, bo Minimundus spet odprt in takrat na kakšno soboto, ko ne boste vedeli, kaj bi počeli, poprosite starše in se odpravite tja. Da bo dan popoln, si poleg obiska parka oglejte še druge znamenitosti ter izkoristite možnosti sprostitve in rekreacije. Oglejte si mestno jedro, se sprehodite do gradov in

pokukajte v notranjost znanih cerkva. Če vam čas dopušča, se lahko sprehodite tudi do Vrbskega jezera.

Pustolovski park Reli

Večnim pustolovcem bo naslednja destinacija zagotovo všeč. V Kobaridu so pred skoraj dvema letoma odprli prvi pustolovski park v Zgornjem Posočju. Namenjen ni le gostom kampa, temveč tudi zunanjim obiskovalcem. Park ima 12 različnih postaj na višini od 5 do 10 metrov, 25-metrsko Letečo lisico, Pajkovo mrežo in druge. Pustolovščine lahko nadaljujete še na 8-metrskem plezalnem stolpu s tremi različnimi zahtevnostmi plezanja.

Taja Jančič

FILMSKI KOTIČEK

Natakarica

»Ne glede na to, kako prazen se ti zdi svet, imaš vedno nekaj, česar nima nihče drug,« pravi rek, ki se tematsko navezuje na film *Natakarica*.

Nekaj posebnega ima tudi drugače povsem običajna predmestna ženska po imenu Jenna. Njeno življenje je enolično in nerazburljivo, saj dela v restavraciji s pitami in je poročena z ukazovalnim moškim. Vsako noč jo v spanec pospremi misel na to, da se ga bo nekoč rešila, čez dan pa svojo jezo izliva pri izdelavi pit, prav to pa je tisto, kar jo naredi najbolj posebno. Okus in videz, a tudi ime pite se navezujejo na njeno počutje. Bolj kot je jezna in obupana, večje umetnine ustvarja in glede na njen uspeh pri kuhi je vsakomur, ki si film ogleda, jasno, kako obupana je. A brez romanc in ljubezenskih zapletov seveda ne gre in tako se Jenna, ki jo je zaigrala dobitnica zlatega globusa Keri Russell, na pregledu zaradi nosečnosti zaljubi v svojega zdravnika dr. Pomatterja (Nathan Fillion). Jenna

se obupana kot še nikoli zaradi prepovedane ljubezni in otroka, za katerega ne bo mogla skrbeti, zateče k najboljšima prijateljicama, kjer dobi psihično podporo, ampak nič ne prekosi občutka, da je zdaj zares ujeta v zakonu z moškim, ki ga prezira. Med tem piše za svojega otroka dnevnik, ki ga bo dala staršem, ki naj bi ga posvojili, saj ga ne namerava obdržati, ker ve, da mu ne more nuditi zdravega okolja. Med njo in zdravnikom, ki ji vliva moč, da bi možu povedala, kar mu gre, in se zavzela za svoje osnovne pravice, postaja vedno bolj napeto in kmalu se odloči, da je čas, da naredi, kar je prav. Konec filma je najbolj čustven del, saj s svojo tedaj že nekajletno hčerjo, ki je ostala z njo, počne to, kar ji gre najbolje od rok, peče pite.

Ana Blatnik

PŠ DEBRO

Zimska šola v naravi

...

V šoli v naravi sem se zelo zabavala, bila sem v drugi najboljši skupini. Trikrat na dan smo imeli pouk in dvakrat na dan smo smučali. V torek je cel dan deževalo in smo zaradi tega imeli pouk. V sredo smo se pa cel dan smučali, ker je lepo rahlo snežilo. V četrtek je bilo veliko snega, zato smo se veliko smučali in smo imeli pouk samo dve uri. V petek je zelo pihalo in deževalo in smo zato šli v fitness. Plesali smo, se igrali in risali. Potem smo šli na kosilo in domov.

Gaja Ahtik

...

V ponedeljek, 13. Januarja 2014, smo odšli na Golte. Tam smo bili pet dni. Zjutraj nas je gondola odpeljala do hotela. Najprej smo odšli v sobe. Nato smo se odpravili na smučišče. Ko je bila ura 13.30, smo odšli na kosilo, potem pa smo imeli pouk. Tako je potekal skoraj vsak dan, razen v petek. Ker je v petek deževalo, smo šli v fitness. Bilo mi je všeč.

Neža Vičič

...

V zimski šoli v naravi sem se imela lepo, saj smo se naučili smučati. Ker je bil v torek dež, se nismo šli smučat. Cel dan smo imeli pouk. Zato smo v četrtek smučali cel dan. Ko smo šli v sredo smučat, smo se peljali po strmi progi, kjer smo veliko padali. Nekateri so se peljali celo naravnost, namesto da bi zavijali. Naslednji dan skoraj nihče ni več padel. Tudi sobe so bile udobne. Kosilo, zajtrk in večerja pa so bili dobri. S puncami smo imele veliko sladkarij, zato nikoli nismo bile lačne.

Tina Užmah

...

V zimski šoli je bilo zelo lepo. Pri smučanju sem se naučila veliko novega, saj sem drugič stala na smučeh. V celem tednu sem padla samo štirikrat. Sobe so bile zelo lepe. Postelje pa udobne. Imeli smo tudi pouk. Smučala sem po družinski in ciciban progi. Kosilo je bilo dokaj dobro. Večerja in zajtrk pa sta bila odlična. Vesela sem, ker smo šli na družinsko progo. Gondole sem se najprej bala, potem pa sem ugotovila, da je super.

Rina Medjič

MŠ LAŠKO

»Podaljšančki« 1. in 2. razreda

Marec nam je letos že zelo zgodaj prinesel pomlad. Verjetno so zimo pregnale naše zanimive in strašne maskare. Jih prepoznate?

»Klovnovska služba je včasih tudi naporna«, nam je zaupal dežurni klovn.

»Po dopoldanskem rajanju in preganjanju zime iz Laškega smo bili malce utrujeni, vendar dobre volje. Čakala nas je še popoldanska izmena »od hiše do hiše«.

Kadar je slabo vreme, se v času podaljšanega bivanja zabavamo z različnimi materiali. Tokrat smo ustvarjali iz das mase. Izdelali smo ptičke v okviru projekta Evropska vas – Luksemburg. V tej državi si zaljubljeni na veliko noč izmenjajo glinene ptičke. Veliki in mali ptički na spodnji fotografiji so nastali pod spretnimi prstki prvošolcev.

Naši prvošolci radi ustvarjajo in se fotografirajo.

Država Luksemburg je znana po gradovih. Ti burijo otroško domišljijo in so hvaležen predmet za oblikovanje. Ema in njeni sošolci so se ob ustvarjanju iz odpadne embalaže trudili kar nekaj dni. Uspeh ni izostal, kajne!?

Luksemburški gradovi malce drugače. Prvošolci in drugošolci so jih odeli v živahne barve.

V času podaljšanega bivanja ne smejo manjkati škarje, lepilo in barvice. Z rožicami in metuljčki smo okrasili učilnico.

Igra na otroškem igrišču. Nekaj lopatk, veder, mivka in seveda prijatelji ... pa je življenje veselo.

Odeje in blazinice ter otroška domišljija zadostujejo, da je zabava za naša dekleta popolna.

Takšen je utrip življenja v času podaljšanega bivanja.

Tanja Kantardžić in Lidija Jakopič

ONIS

Onisova ustvarjalnica

Lidija Podmenik